

BERGETS DROTTNING

VICTOR PAVIC LUNDBERG

**BERGETS
DROTNING**

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

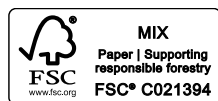
Tidigare utgivning:
Den som överlever, 2022
En förlorad sommar, 2023

DEL I

EN OROAD UPPGIFTSLÄMNARE

Det finns bara ett sätt att födas, men tusen sätt att dö.
Serbiskt ordspråk

På sid. 8–9 citeras »Ack Värmeland, du sköna«,
text Anders Fryxell.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080457-2

© Victor Pavic Lundberg 2024

Enligt avtal med Nordin Agency AB

OMSLAGSFORMGIVNING Miroslav Šokčić

OMSLAGSBILD Miroslav Šokčić (framsida), Unsplash (baksida)

TRYCK ScandBook, EU 2024

ETT

Sigge Classon klev in i Katolska domkyrkan och kände genast hur den svala luften var en tvär kontrast mot sommarhettan utanför. Ryggen var blöt av svett och han sniffade diskret i armhålan för att försäkra sig om att han hade deodorant på sig. Doften han kände gjorde honom osäker. Hade han ens duschat hemma på Åsögatan i morse? Han passerade de tomma bänkraderna, studerade valven ovanför sig, innan han pressade sig in i biktbåset och satte sig på pallen i det trånga utrymmet. Taket och väggarna tycktes ha krympt för varje gång han var här. Uret framme vid altaret signalerade med ett vasst ljud att klockan var fyra. Sigge var punktlig, precis som hans så kallade källa hade instruerat honom att vara.

Han satt stilla i det mörka båset och lyssnade till tystnaden. Notiserna vibrerade i fickan och stressen över att lämna redaktionen kom över honom. Det var ändå han som var chef. Någon reporter kunde ha en akut fråga, i värsta fall flashade en utländsk tidning om en stor nyhet som de inte skulle bli först med eftersom han var den enda som höll koll. Men han vågade inte riskera något genom att hala fram mobilen. Källan hade varit noggrann på den punkten: inga telefoner.

Medan han väntade började han i vanlig ordning nynna »Ack Värmeland, du sköna« i sitt inre. Sjöng han i rätt tempo gick det på två minuter och tre sekunder. Sången påminde honom om skolavslutningarna i Karlskoga och mörkret som väntade under sommarlovet på gården efter att fröken Petrén sagt farväl och han tvingats återförenas med sin våldsamme styvpappa. Visan

var en anhalt till det onda, men det var den enda text han kunde utantill.

Hans exfru hade velat spela låten på deras dotter Cecilias begravning, men han hade vägrat.

»Ja, där vill jag leva, ja, där vill jag dö.«

Det var alltid Monica Zetterlunds lågmälda version som han hörde inom sig. Han kände en själslig koppling till sångerskan från Hagfors. Den enda Sigge hade berättat det för var Cecilia, en gång när hon var i tioårsåldern. Hon hade först skrattat till lite, och han hade förväntat sig att hon skulle göra den givna kopplingen: att de kom från samma landskap. I stället hade hon svarat: »Är det för att ni är lika ledsna?«

Han hade nickat. Då hade han ännu inte haft en aning om hur det kändes att vara ledsen på riktigt.

När Monica Zetterlund brann inne i sin lägenhet på Birger Jarlsgatan, blott sextiosju år gammal, hade han gått till hennes hus och tänt ett ljus efter avslutat jobbpass. Sigge klämde på magen och funderade på om han ens skulle bli lika gammal som hon.

Efter att han tagit sig igenom låten två och en halv gång öppnades den tunga kyrkporten och den susande trafiken från Folkungagatan hördes i några sekunder innan dörren slog igen. Ljudet av klackar ekade över stengolvvet.

Kvinnan slog sig ner i båset bredvid, där prästen vanligtvis satt när någon av församlingens medlemmar lättade sitt hjärta.

Tio, tjugo sekunder passerade. Sedan började hon prata.

Dialekten var svårplacerad. En urvattnad norrländska kanske. Den framträdde bara när hon lät upprörd, som med hans egen värmländska. Precis som de två tidigare gångerna de mötts trippade hon elegant kring huvudfrågan om vad de egentligen gjorde här. Sigge kände hur otåligheten kröp i honom.

Kvinnan tystnade. Instinktivt ville han säga något, men hejdade sig. Så såg överenskommelsen ut. Hon talade. Han lyssnade.

Sedan var det över. Hon gav nya instruktioner: samma tid, samma plats, om exakt två veckor. Den här gången skulle hon berätta vad allt handlade om. Och ha med sig bevis.

Nu började det bli intressant på allvar.

Kvinnan lämnade biktbåset. De hårda stegen försvann bort mot porten som drogs upp och slogs igen bakom henne.

Deras uppgörelse var att Sigge skulle stanna kvar i fem minuter efter att hon gått. Han satt stilla en kort stund.

»För Kung och Land han strider, och hon skall bli hans lön.«

Sedan reste han sig upp. Han intalade sig själv att han behövde veta vem det var han lyssnade på, vem han offrade sin tid för. Innerst inne visste han att det var nyfikenheten som tog över.

Han rusade nedför kyrkans mittgång.

Rörelsen gjorde honom omedelbart andfådd. Han lade händerna på kyrkans port, öppnade försiktigt och kisade mot det starka ljuset.

TRETTON DAGAR SENARE

TVÅ

Karatedräktens tjocka vita tyg stramade över armarna och axlarna som ett ormskinn. Danijela Mirković svor tyst för sig själv.

Hur i helvete kunde hon ha gått med på det här?

Odören från den sträva svettkladdiga plastmattan påminde henne om en annan tid och en annan plats, som hon lämnat långt bakom sig.

Hon ville skylla på Loa, men han kunde faktiskt ingenting veta.

»Vi borde göra något annat efter jobbet än att äta oss tjocka«, hade han föreslagit apropå ingenting under deras ensam-AW på Kvarnen för några veckor sedan.

»Vi kan väl ses på ett annat ställe som omväxling. Vad sägs om Pelikan?« hade Danijela sagt, men Loa hade protesterat.

»Det måste vara något fysiskt«, insisterade han. Då hade han inte preciserat vad aktiviteten var förutom att hon skulle blocka sin onsdagseftermiddag och vänta på vidare instruktioner. Hon hade inte ställt några fler frågor. Även om han ibland försökte gesken av något annat visste hon att hon var den enda han umgicks med. Ofta rörde han sig bara mellan hemmet och jobbet och hon undrade vad han gjorde och tänkte på i sin väldiga lägenhet alla tomma kvällar i veckan. På något sätt hade hans ensamhet blivit hennes ansvar, trots att han var för stolt för att erkänna hur det egentligen stod till.

Det fanns också en fördel med att han föreslog en fysisk aktivitet. Danijela *hade* lagt på sig en del under året. Trots rehabilitering efter det brutna lårbenet gjorde mörghälsan i låret det

omöjligt för henne att jogga runt Djurgården med en ljudbok i öronen som hon vanligen brukade. Det närmaste hon hade kommit en löptur hade varit att småspringa till bussen eller gå ut på argsinta promenader.

När hon nu stirrade på de japanska handmålade tecknen som hängde på den i övrigt kala väggen insåg hon att det här var ett snällt sätt av honom att hjälpa henne att gå ner i vikt. Och vem var hon att säga emot? Danijela var heller inte dummare än att hon förstod att Loa också hade en egen agenda. Hon visste att gayvärlden kunde vara skoningslös mot den som var otränad. Nätdejtingen ställde orimliga krav på magrutor och gyllenbrun hud. Loa hade lagt på sig nästan lika mycket som Danijela och det var inte otroligt att tänka sig att han ville komma i form för att börja träffa någon igen. Han sa det inte högt, men det var något i nyanserna i hur han pratade som talade för att han var redo.

Danijela drog i nederkanten av dräkten. Det brandgula ljuset spillde ner från lysrören i källarlokalens tak. Det här var inte en bra idé.

När hon mött upp Loa utanför karateklubben på Surbrunnsgatan hade hon bitit ihop och tvingat fram ett leende. »Vad spännande det här ska bli«, hade hon sagt samtidigt som Loa mötte hennes spelade entusiasm med en fnysning.

»Ibland är det bra att även Danijela Mirković utmanar sig själv«, hade han svarat.

Danijela studerade de andra personerna i lokalen. Hon var den enda kvinnan. En man med rakat huvud och svarta tatueringar som slingrade sig upp över halsen ända upp mot tinningen verkade vara någon sorts inofficiell ledare för kortare och smalare kopior som skrattade åt allt han sa. Hans dräkt var slarvigt knuten och de pumpade bröstmusklerna syntes tydligt.

När tränaren kom in i lokalen tystnade alfahannen och hans lärjungar.

»*Seiretsu*«, sa tränaren med hårt magstöd och bugade långsamt. När han tog ett kliv in på mattan tittade han omedelbart mot Loa och Danijela.

»Nybörjare?«

Loa räckte upp handen försiktigt. Hans osäkerhet i nya sammanhang gjorde henne irriterad.

»Ja«, ljög Danijela med hög röst, för att kompensera för Loas mesighet.

Blickarna riktades mot henne. Mannen med ansiktstatuering synade hennes kropp, uppifrån och ner. Han vände sig mot den närmaste kopian och viskade något i dennes öra. Danijela himlade med ögonen. Varför utsatte hon sig för det här?

»Välkomna«, svarade tränaren.

Han började tala om bugande, regler och respekt och Danijela kastades tillbaka till 1989 och en annan källarlokal, i en annan del av Europa. Hon och de andra tvingades springa barfota utomhus i snön för att bli stryktåliga. Danijela fick demonstrera hur man föll mot marken, ljudlöst utan att skada sig. Hon var bäst på det. Hon var bäst på allt i den gruppen. Hon hade bäst kroppskontroll, hon var starkast och slog hårdast. Den inramade bilden på Tito, Jugoslaviens ledare, hängde på väggen och vakade över varenda rörelse som gruppen gjorde.

»Dags att värma upp«, sa tränaren nu och knöt händerna som om han skulle be. »Gå ihop två och två.«

När Danijela snabbt tog ett kliv i sidled för att hamna närmare Loa sa tränaren: »Vi blandar gruppen lite.« Han såg sig omkring. »Du kör med honom«, sa han och pekade på alfahannen som svarade med en ljudlig suck. Gruppen delade upp sig i par och spred ut sig i lokalen. Danijela stod helt stilla för att signalera att han fick komma till henne och inte tvärtom. Efter några sekunders maktdemonstration gick han fram till henne, med långa steg. Loa stod bredvid en tjusig kille med mörkt hår och tittade tindrande mot Danijela.

De hade bevisligen olika tur med gruppindelningen.

»Ta det lugnt till en början. Följ varandras rörelser och nudda försiktigt varandras höfter«, ropade tränaren.

Runt om i lokalen började eleverna röra sig, mer eller mindre graciöst. Det såg vackert ut med de vita dräkterna.

Alfahannen ställde sig rakt framför Danijela och log utmanande mot henne. Något sa henne att han hade helt andra planer än att *ta det lugnt*. Danijela drog in ett djupt andetag för att göra sig redo. Hon hann inte ens flytta sina nakna fötter innan han tog tag i hennes arm och pressade henne mot sin överkropp.

Draget överrumplade henne och för en gångs skull blev hon stum, även om ilskan blixtrade till inom henne. *Vem trodde han att han var?* Smärtan högg till i benet. Hon borde ha förstått att kroppen inte var redo.

»Är inte du lite för gammal för det här?« viskade han långsamt i hennes öra samtidigt som han fortsatte att hålla fast henne.

Förnedringen exploderade inom Danijela, men hon ville inte låta sig påverkas av den uppenbara provokationen. Hon var större än så.

»Du får en varning«, väste Danijela. Mannen släppte henne och lät händerna falla längs med höfterna, som för att visa att han var ofarlig.

»*Magarac*«, mumlade hon.

Åsna.

»Ursäkta?« sa han.

»Det var inget«, sa Danijela.

»Vad håller ni på med där borta? Värm upp«, ropade tränaren från andra sidan lokalen. Nu hade de alltså fått hans uppmärksamhet.

Danijela började röra på händerna för att visa att hon var redo.

Mannen stod still. Han log mot henne, så brett att hon kunde se en guld tand glimra till. »Tjockis«, viskade han fram, nästan ljudlöst.

När hånet nådde henne kunde hon inte kontrollera sig längre.

Muskelminnet förde henne tillbaka till den dagen 1991 när

tränaren lärde ut hur man fällde någon i en enda rörelse. Handen om den andra personens handled. Och så ett snabbt ryck. Redan veckan därpå utförde Danijela just det greppet på en närgången man på diskotekets dansgolv. Hon kunde fortfarande minnas hans ansiktsuttryck och ljudet av ambulansens sirener. Precis som tränarens utskällning dagen efter.

Snabbt tog hon två kliv framåt och ryckte åt sig alfahannens arm med sin egen.

Hon gjorde det så hastigt att han inte ens hann se förvånad ut. Hennes egen kropp kändes stel och tung, men nu kunde hon inte backa. Stenhårt sparkade hon omkull hans vänster fot samtidigt som hon svingade. Rörelsen gjorde att han för en kort stund såg svävande fjäderlätt ut.

Dunsen som uppstod när han slutligen smällde i mattan fick alla i lokalen att frysa mitt i sina rörelser.